

Σκίτσου του Δημήτρη Γεωργοπάλη

σελίδες ημερολογίου

■ ΤΟΥ **Αριστοτέλη Γ. Καλλιά***

Η τραγωδία των Τεμπών

Ή όταν ο πόνος της ψυχής
γίνεται η δύναμη ανατροπής

Το πολιτικό σύστημα ανέκαθεν «επένδυε» στο χρηματιστήριο της λήθης, μέσα από την απόγνωση, την κατάθλιψη, την απομόνωση, ακόμη και την αυτοκτονία του κάθε ποινεμένου (ασεβής πόθος των λευκών κολάρων της εξουσίας), βασισμένο στη «θεσμοθετημένη» λησμονιά που «εξασφάλιζε» και «εξασφαλίσει» κάθε φορά η απονομή δικαιοσύνης στη χώρα μας, που μετράει χρόνια μέχρι να καθαρογραφεί η τελική απόφαση, όπως βεβαίως και οι πρόθυμες πένες της ελεγχόμενης, δολερής και αυτοκρατορικά δουλοπρεπέστατης «δημοσιογραφίας», που από τα χαράματα εξοφλεί επιταγές και δάνεια... απομακρύνοντας (έτσι νομίζει) έναν λαό από τα ουσιαστικά προβλήματα της επίπονης και αδιέξοδης καθημερινότητάς του. Αλλά τα πράγματα πολλές φορές (μας το διδάσκει επιμελώς η ιστορία), αλλάζουν σαν τη θύελλα, σαν την καταιγίδα, όταν βρεθεί μπροστάρνης και δυνατή ομάδα διεκδίκησης του δικαίου όπως έγινε τώρα στην υπόθεση των Τεμπών, όπου το έγκλημα αναζητά την τιμωρία και τη δικαίωση των φονευθέντων κατά τον Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι.

Γιατί τελικά, όλα μπορείς να τα ελέγξεις, αλλά τον πόνο, την οργή και την ψυχή του ανθρώπου ποτέ και με τίποτα. Αυτά άλλωστε διαχρονικά υπήρξαν οι

αιτίες ανατροπής στο διάβα της ιστορίας, ακόμη και των μεγαλύτερων τυράννων που θεωρούσαν ότι είχαν εξασφαλίσει την ισχύ τους μέσα από τη θεσμοθετημένη βία που είχαν επιβάλλει αποδυναμώνοντας την ανατρεπτική και επαναστατική δράση των καταπιεζόμενων λαών.

Πάντα όμως θα υπάρχουν (και ευτυχώς) οι Αντιγόνες απέναντι στους Κρέοντες για να θυμίζουν τους ηθικούς κανόνες που δίνουν νόημα και σκοπό στην ζωή των ανθρώπων σπάζοντας τις αλυσίδες της εξάρτησης από τη νωθρότητα και την σήψη του καθωσπρεπισμού της καθεστηκυίας τάξης πραγμάτων.

Κι όλες αυτές οι άσκοπες και δολερές επισημάνσεις των πρόθυμων κρετίνων (κατά παραγγελία σχολιαστών) που συνδέουν τα πάντα με το συμφέρον κομμάτων και αποκομμάτων, μπορούν να τα σκέφτονται «άνθρωποι», ή καλύτερα απάνθρωποι του ίδιου φυράματος, κομματικοί εγκάθετοι κι από τους μεν κι από τους δε, που κάθονται πάνω από πτώματα κι από συντρίμια σαν τούς γύπες για να γευθούν τις σάρκες και το αίμα αθών θυμάτων.

Γιατί σε τελική ανάλυση, τι μπορεί να καλύψει τον πόνο ενός πατέρα ή μιας μάνας όταν χάσει το παιδί του; Τίποτα απολύτως, ούτε κόμματα, ούτε θεωρίες, ούτε ιδεολογίες και κοσμοθεωρίες.

Εκεί τα πάντα γίνονται ένα...

Ένα πρόσωπο, ιερό και αζεπέραστο, ένα σώμα, το σώμα από το σώμα σου, μια φωνή, η φωνή απ' τη φωνή σου, το είναι σου... το παιδί σου.

Κι όσο για αυτούς που με ευκολία λένε ασυμμετρικές κατηγορώντας αυτούς που αποφάσισαν να δώσουν τη μάχη αντί να κλαίνε την μοίρα τους, ας προσέξουν γιατί το σύμπαν ακούει, και είμαι σίγουρος ότι αν είχαν κι αυτοί στο τραίνο παιδί, εκεί στο Σύνταγμα θα ήσαν κι όχι σε κανένα κομματικό στασίδι να δικαιολογούν τον όποιον υπουργό, τον όποιον πρωθυπουργό (πολύ δε περισσότερο να τον επιβραβεύουν κι όλες όπως έγινε με τον «εγγυητή» υπουργό Μεταφορών). Ας συναισθανθούμε λοιπόν τον πόνο των συνανθρώπων μας, ας γίνουμε ξανά Άνθρωποι με αισθήματα, με συμπόνια, με αλληλεγγύη, με αγάπη και σεβασμό, γιατί η ζωή είναι ένας κύκλος με κυτταρική μνήμη που εκδικείται την απάθεια και τον ωχαδερφισμό.

Σήμερα είναι αυτοί οι χαροκαμένοι στο Σύνταγμα να διεκδικούν για το παιδί τους Δικαιοσύνη. Αύριο μήπως θα είσαι ΕΣΥ;

* *Επ. Πρ. Εμπορικού Συλλόγου Νεμέας, πτ. Πολιτικού Τμήματος Νομικής Σχολής Αθηνών, nemeahistory.blogspot.com*

■ εν τέλει

Η Σκύλλα και η Χάρυβδη

■ ΤΟΥ
**Δημήτρη
Μπελαντί**

Μπορεί κάποιος άνθρωπος στα πλαίσια του ορθολογισμού και της δημοκρατίας άλλα και του γνήσιου σεβασμού για τα ανθρώπινα δικαιώματα να απεχθάνεται ή να αντιστρατεύεται τη woke κουλτούρα και τις ακρότητές της χωρίς όμως να συμφωνεί με την πολιτική Τραμπ ή ορισμένες εκδοχές της που ακούγονται ότι θα εφαρμοστούν.

- Θα αποτελούσε ιστορική παρακμή και οπισθοδρόμηση να μπει κανείς σε μια λογική απαγόρευσης των αμβλώσεων πλην ιατρικών λόγων και μη αυτοδιάθεσης του γυναικείου σώματος ή να τεθούν ζητήματα απαγορεύσεων ή δυσμενών αποκλεισμών σε βάρος όσων είναι ομοφυλόφιλοι ή τρανς ή στιδήποτε. Αν η διακυβέρνηση Τραμπ θέσει τέτοια ζητήματα, κάθε δημοκρατικός άνθρωπος πρέπει να είναι απέναντι. Δεν θα γυρίσουμε στο 1950.

- Από την άλλη πλευρά, στην Ευρώπη τουλάχιστον αντιμετωπίζουμε λόγω της κυριαρχίας επί χρόνια της woke κουλτούρας τα αντίθετα προβλήματα:

- Το φύλο αποσπάται από κάθε βιολογικό και συναισθηματικό προσδιορισμό και γίνεται μια μεταμοντέρνα σχετικιστική μη ύπαρξη, ένα φάντασμα. Στόχος είναι η καταστροφή της έννοιας του φύλου στο όνομα της κοινωνικής του κατασκευής. Η abolition of gender ή τα χιλιάδες genders είναι διακηρυγμένος πολιτικός στόχος κοινωνικής και ανθρωπολογικής σύγχυσης. Η ακαδημαϊκή Αριστερά διεθνώς δυστυχώς πρωτοστάτησε σε όλες αυτές τις αθλιότητες.

- Μέσω των περίφημων και αντιεπιστημονικών «εγκλημάτων μίσους» επιχειρείται η στόμωση της ελευθερίας έκφρασης σαν να πρέπει ορισμένες κοινωνικές ομάδες να τίθενται επεκείνα της κριτικής. Το δικαιοκρατικό ποινικό δίκαιο αντιμετωπίζει από τη φύση του εξωτερικές πράξεις και προσβολές έννομων αγαθών και όχι το μίσος ή το ενδιαφέρον φρόνημα - το αντίθετο οδηγεί στην καταστολή ιδεών και εσωτερικών φρονημάτων. Άλλο το ζήτημα του ρατσιστικού κινήτρου που και αυτό όμως δεν χωρά παντού και πάντοτε, ούτε ανιχνεύεται παντού, όπως θα ήθελαν κάποιοι. Το woke ποινικό δίκαιο και το νεοσυντηρητικό ποινικό δίκαιο είναι οι δυο όψεις του νομίσματος της ανελευθερίας.

- Πέρα από το πραγματικό και υπαρκτό πρόβλημα ως πυρήνα, δημιουργείται μια κουλτούρα που υπερδιογκώνει το φαινόμενο της σεξουαλικής παρενόχλησης, καταργώντας κάθε αυθορμητισμό ή αμεσότητα στη σχέση μεταξύ των φύλων. Δημιουργείται έτσι ένας woke νεοβικτωριανός πουριτανισμός, μια μπούργκα δυτικού τύπου.

- Πηγαίνοντας στο αντίθετο άκρο, από την εποχή της πατριαρχίας, που από καιρό έχει συστημικά εκπνεύσει στη Δύση, θεωρείται περίπου ότι η ετεροφυλόφιλη σεξουαλικότητα είναι σχεδόν ντροπή ή συνώνυμη του βιασμού (έτσι κάποιες φεμινίστριες του τρίτου κύματος), ότι η συναίνεση μπορεί να δικαιολογεί κάθε αντικοινωνική συμπεριφορά και ότι ιδίως η ετεροφυλόφιλη αρρενωπότητα είναι κάτι σαν έγκλημα, σαν κοινωνική καθυστέρηση ή σαν τοξικό κατάλοιπο των νεάντερταλ. Επίσης, ενισχύεται η παρένθετη μητρότητα ως θεσμός αγοραπωλησίας παιδιών στα πλαίσια του γάμου ομοφύλων όπως επίσης μια άνευ όρων και εύλογων ηλικιακών ορίων φυλομετάβαση που ενισχύεται και από συγκεκριμένα ιατρικά λόμπι. Αν ο νεοσυντηρητισμός τύπου Τραμπ που τρέφεται από τις ακρότητες του γουοκισμού είναι η Σκύλλα, ο γουοκισμός είναι η Χάρυβδη που τρέφεται από τις ακρότητες του νεοσυντηρητισμού.

Για τις απόψεις της δημοκρατίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, και της κοινωνικής χειραφέτησης είναι αναγκαίος ένας διακριτός τρίτος δρόμος στα έμφυλα, διαπροσωπικά και κοινωνικά ζητήματα. Και αυτό ισχύει για ανθρώπους όλων των φύλων ή των προσανατολισμών. Το προσωπικό είναι και πολιτικό, όμως το πολιτικό δεν μπορεί να είναι μια νεοβικτωριανή καταπίεση στο όνομα δήθεν του δικαιωματοσμού. Ο Μάρς του '68 παρά τα όποια λάθη του τελείως διαφορετικά είχε ονειρευτεί την πολιτικοποίηση του προσωπικού και των έμφυλων ζητημάτων.